

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: ~~N.guyen V.an T.hi, nar. 18. 3. 1958, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, v České republice bytem Zápasnická 877/3, Praha 10,~~ zastoupeného JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2004, č. j. U-4600/VL-01-P17-R3-99, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2007, č. j. 59 Az 39/2004 - 55,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Romanu Seidlerovi, advokátovi se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, **se přiznává** odměna v částce **4800 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení krajského soudu ze dne 12. 7. 2006, č. j. 59 Az 39/2004 - 39, jímž bylo zastaveno řízení o žalobě stěžovatele podané proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“) ze dne 4. 2. 2004, č. j. U-4600/VL-01-P17-R3-99. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že bylo zároveň vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Ze soudního spisu vyplynulo, že řízení o žalobě stěžovatele bylo zastaveno poté, co bylo krajskému soudu doručeno podání ze dne 4. 7. 2006, v němž vzal stěžovatel svou žalobu zpět. Projev vůle stěžovatele, jímž došlo ke zpětvzetí žaloby, byl zcela jednoznačný a nevzbuzoval pochybnosti o tom, že jím stěžovatel zamýšlel ukončit řízení před krajským soudem (podání je založeno na č. l. 37 spisu). Usnesení o zastavení řízení bylo zástupci stěžovatele, JUDr. Petru Bayerovi, advokátovi se sídlem nám. krále Jiřího 6, Cheb, který stěžovatele v řízení o žalobě zastupoval, doručeno dne 18. 7. 2006.

Dne 20. 2. 2007 byla, tj. až po 7 měsících od doručení napadeného usnesení, na podatelnu krajského soudu stěžovatelem osobně doručena blanketní kasační stížnost směřující proti výše specifikovanému rozhodnutí o zastavení řízení, v níž stěžovatel zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud vyzval stěžovatele k doložení potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech nejprve prostřednictvím zástupce, který ho zastupoval v předchozím řízení před krajským soudem. Poté co zástupce JUDr. Bayer oznámil soudu, že řízení bylo skončeno a on nemá se stěžovatelem žádný kontakt, vyzval krajský soud k doložení majetkových poměrů přímo stěžovatele samotného. Ten doručil soudu vyplněný formulář č. 060 (v němž uvedl, že je ženatý, bez pracovního povolení a zcela nemajetný). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost však byla podána po lhůtě stanovené v § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl krajský soud tak, že s odkazem na § 36 odst. 3 s. ř. s. žádost stěžovatele o ustanovení zástupce usnesením ze dne 23. 3. 2007, č. j. 59 Az 39/2004 – 55, zamítl. V odůvodnění rozhodnutí k tomu uvedl, že dle shora citovaného ustanovení ve vazbě na ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. soud žádost o osvobození od soudních poplatků (resp. žádost o ustanovení zástupce) zamítne, dospěje-li k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný. Předmětné usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 18. 4. 2007.

Proti posledně uvedenému usnesení byla krajskému soudu dne 3. 5. 2007 doručena včas podaná kasační stížnost, ve které stěžovatel požádal o ustanovení zástupce pro předmětné řízení. Této žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 9. 5. 2007, č. j. 59 Az 39/2004 – 65, jímž stěžovateli ustanovil pro řízení o této kasační stížnosti zástupcem Mgr. Romana Seidlera, advokáta se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň. Ustanovený zástupce na výzvu soudu dne 4. 6. 2007 doplnil podání ze dne 2. 5. 2007 (založeno na č. l. 71 spisu) a krajský soud věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu. Následně dne 21. 1. 2008 pak bylo kasačnímu soudu doručeno podání, v němž zástupce stěžovatele JUDr. Jaroslav Dospěl, advokát se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, zplnomocněný stěžovatelem na základě plné moci ze dne 1. 11. 2007, vzal své podání zpět.

Dle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Zpětvzetí kasační stížnosti bylo učiněno až poté, co byl spis v souladu s ustanovením § 108 odst. 2 s. ř. s. předložen k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. S ohledem na to, že projev vůle stěžovatele byl i tentokrát jednoznačně vyjádřen a nevznikly o něm žádné pochybnosti (Nejvyšší správní soud jen na okraj připomíná, že stěžovatel vzal zpět svůj návrh již podruhé, přičemž poprvé tak učinil již v řízení o žalobě před krajským soudem), Nejvyšší správní soud řízení o této kasační stížnosti

dle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s., zastavil. Tento postup je výrazem dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví v otázkách vedení řízení ovládáno.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li kasační stížnost odmítnuta. Podle druhé věty citovaného ustanovení má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení, vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele. Vzhledem k tomu, že žádné takové okolnosti nevyšly v předmětném řízení najevo, postupoval Nejvyšší správní soud podle věty první citovaného ustanovení a náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Krajský soud v Plzni stěžovateli k jeho žádosti pro řízení o této kasační stížnosti ustanovil zástupcem Mgr. Romana Seidlera, advokáta se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, a náklady řízení proto v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění], a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám shora jmenovaného ustanoveného zástupce stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu